

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2019. gada 2. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšana – Regula (ES) Nr. 604/2013 – 18. panta 1. punkta b) līdz d) apakšpunkts – 23. panta 1. punkts – 24. panta 1. punkts – Atpakaļuzņemšanas procedūra – Atbildības kritēriji – Jauns pieteikums, kas iesniegts citā dalībvalstī – 20. panta 5. punkts – Notiekošais noteikšanas process – Pieteikuma atsaukšana – 27. pants – Tiesiskās aizsardzības līdzekļi

Apvienotajās lietās C-582/17 un C-583/17

par diviem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2017. gada 27. septembrī un kas Tiesā reģistrēti 2017. gada 4. oktobrī, tiesvedībās

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

pret

H. (C-582/17),

R. (C-583/17),

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*], M. Vilaras [*M. Vilaras*], J. Regans [*E. Regan*], K. Toadere [*C. Toader*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], M. Ilesičs [*M. Ilesič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerālvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 4. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- H. vārdā – *I. M. Zuidhoek, advocaat*,
- R. vārdā – *P. Ufkes, advocaat*,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *H. S. Gijzen*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *R. Kanitz*, pārstāvji,
- Somijas valdības vārdā – *J. Heliskoski*, pārstāvis,
- Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *S. Brandon*, kā arī *Z. Lavery* un *R. Fadoju*, pārstāvji, kam palīdz *D. Blundell*, *barrister*,
- Šveices valdības vārdā – *E. Bichet*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Wils* un *M. Condou-Durande*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2018. gada 29. novembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”).
- 2 Šie lūgumi tika iesniegti tiesvedībā starp *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie* (Drošības un tieslietu ministrijas valsts sekretārs, Nīderlande) (turpmāk tekstā – “valsts sekretārs”) un H. un R., Sīrijas valstspiederīgajiem, par to, ka tika atteikts ņemt vērā viņu starptautiskās aizsardzības pieteikumus.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 1560/2003

- 3 Komisijas Regulas (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 222, 3. lpp.), kura grozīta ar Komisijas Īstenošanas regulu (ES) Nr. 118/2014 (2014. gada 30. janvāris) (OV 2014, L 39, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1560/2003”), I un III pielikums attiecīgi ietver “Standarta veidlapu, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu” un “Standarta veidlapu atpakaļuzņemšanas pieprasījumiem”.

Dublinas III regula

- 4 Dublinas III regulas 4., 5., 13., 14. un 19. apsvērumi ir izteikti šādi:
“(4) Tamperes sanāksmes secinājumos [...] ir noteikts, ka [kopējā Eiropas patvēruma sistēmā] īsā laikā būtu jāiekļauj skaidra un praktiski realizējama metode, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu.

(5) Šādai metodei vajadzētu balstīties uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan konkrētajām personām. Tai jo īpaši būtu jāparedz iespēja ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi.

[..]

(13) Saskaņā ar 1989. gada Apvienoto Nāciju Organizācijas Bērna tiesību aizsardzības konvenciju un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu dalībvalstu galvenajam apsvērumam, piemērojot šo regulu, vajadzētu būt bērna interesēm. Izvērtējot bērna intereses, dalībvalstīm jo īpaši būtu pienācīgi jāņem vērā nepilngadīgās personas labklājība un sociālā attīstība, drošuma un drošības apsvērumi un paša nepilngadīgā uzskati, ja vien tas iespējams saskaņā ar viņa vecumu un briedumu, tostarp šīs personas izcelsme. Turklāt būtu jānosaka īpašas procesuālās garantijas nepavadītiem nepilngadīgajiem bez pavadības, ņemot vērā viņu īpašo neaizsargātības situāciju.

(14) Saskaņā ar Eiropas Konvenciju par cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzību un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu dalībvalstu galvenajam apsvērumam, piemērojot šo regulu, vajadzētu būt ģimenes dzīves neaizskaramībai.

[..]

(19) Lai nodrošinātu attiecīgo personu tiesību efektīvu aizsardzību, būtu jānosaka juridiskās garantijas un tiesības uz efektīviem aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz lēmumiem par pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, jo īpaši saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu. Lai nodrošinātu starptautisko tiesību ievērošanu, efektīvi aizsardzības līdzekļi pret šādiem lēmumiem būtu jāattiecinā gan uz šīs regulas piemērošanas, gan juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru pārsūta pieteikuma iesniedzēju.”

5 Šīs regulas 2. pants ir formulēts šādi:

“Šajā regulā:

[..]

d) “starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana” ir jebkura pārbaude, lēmums vai nolēmums, ko attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumu izdara vai pieņem kompetentās iestādes saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvu 2013/32/ES [(2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvu 2011/95/ES [(2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.)], izņemot saskaņā ar šo regulu un paredzētās procedūras atbildīgās dalībvalsts noteikšanai;

[..].”

6 Šīs regulas 3. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.

2. Ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nav iespējams izraudzīties atbildīgo dalībvalsti, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurai pirmajai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

[..]”

- 7 Ietverts Dublinas III regulas III nodaļā par “kritērijiem atbildīgās valsts noteikšanai”, šīs regulas 9. pants “Ģimenes locekļi, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēji” ir formulēts šādi:

“Ja pieteikuma iesniedzējam ir kāds ģimenes loceklis, kuram ir atļauts uzturēties dalībvalstī kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam, neatkarīgi no tā, vai šī ģimene ir bijusi izveidota iepriekš izcelsmes valstī, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka attiecīgās personas ir rakstiski paudušas savu vēlēšanos.”

- 8 Minētās regulas 18. pantā ir precizēts:

“1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

- a) saskaņā ar 21., 22. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt pieteikuma iesniedzēju, kas iesniedzis pieteikumu citā dalībvalstī;
- b) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums tiek izskatīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.

2. Atbildīgā dalībvalsts gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta a) un b) apakšpunkts, izskata vai pabeidz izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko sagatavojis pieteikuma iesniedzējs.

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta c) apakšpunkts, kad atbildīgā dalībvalsts ir pārtraukusi pieteikuma izskatīšanu pēc tam, kad pieteikuma iesniedzējs to ir atsaucis, pirms ir pieņemts lēmums pēc būtības pirmajā instancē, minētā dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam ir tiesības pieprasīt, lai viņa pieteikuma izskatīšana tiek pabeigta, vai iesniegt jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu [..].

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta d) apakšpunkts, kad pieteikums ir noraidīts tikai pirmajā instancē, atbildīgā dalībvalsts nodrošina, ka attiecīgajai personai ir vai ir bijusi iespēja izmantot efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli saskaņā ar Direktīvas 2013/32/ES 46. pantu.”

- 9 Šīs pašas regulas VI nodaļā “Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras” ir ietverts tās 20.–33. pants.

10 Dublīnas III regulas 20. panta 5. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Pieteikuma iesniedzēju, kas atrodas citā dalībvalstī bez uzturēšanās atļaujas vai kas tur iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu pēc sava pirmā pieteikuma, kas sagatavots citā dalībvalstī, atsaukšanas atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras laikā, saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņem atpakaļ dalībvalsts, kurā pirmoreiz iesniegts minētais starptautiskās aizsardzības pieteikums, lai pabeigtu procedūru atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.”

11 Šīs regulas 21. panta 1. punkta pirmā daļa ir izteikta šādi:

“Ja dalībvalsts, kurai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka par šā pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga cita dalībvalsts, tā iespējami īsā laikā un jebkurā gadījumā trīs mēnešos no pieteikuma iesniegšanas dienas 20. panta 2. punkta nozīmē var pieprasīt minētajai otrajai dalībvalstij uzņemt attiecīgo pieteikuma iesniedzēju.”

12 Minētās regulas 22. panta 2., 4., 5. un 7. punktā ir paredzēts:

“2. Procedūrā, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti, izmanto tiešos un netiešos pierādījumus.

[..]

4. Prasībai par pierādījumiem nebūtu jāpārsniedz šās regulas pareizai piemērošanai vajadzīgais.

5. Ja nav formālu pierādījumu, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atzīst savu atbildību, ja netiešie pierādījumi ir saskanīgi, pamatoti [pārbaudāmi] un pietiekami detalizēti, lai noteiktu atbildību.

[..]

7. Atbildes nesniegšana 1. punktā minētajā divu mēnešu termiņā un 6. punktā minētajā viena mēneša termiņā ir pielīdzināma pieprasījuma akceptam un ietver pienākumu uzņemt attiecīgo personu, tostarp pienākumu nodrošināt atbilstošus pasākumus saistībā ar viņa ierašanos.”

13 Šīs pašas regulas 23. pantā ir noteikts:

“1. Ja dalībvalsts, kurā 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētā persona ir iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

[..]

4. Atpakaļuzņemšanas pieprasījumu iesniedz, izmantojot standarta veidlapu un tajā ietver tiešos vai netiešos pierādījumus, kā aprakstīts divos 22. panta 3. punktā minētajos sarakstos, un/vai attiecīgus elementus no attiecīgās personas sniegtās informācijas, kas ļautu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādēm pārbaudīt, vai tā ir atbildīga, pamatojoties uz šajā regulā paredzētajiem kritērijiem.

Komisija ar īstenošanas aktiem pieņem vienādus nosacījumus atpakaļuzņemšanas pieprasījumu sagatavošanai un iesniegšanai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 44. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.”

14 Dublinas III regulas 24. pantā ir noteikts:

“1. Ja dalībvalsts, kuras teritorijā bez uzturēšanās atļaujas uzturas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētā persona un kurā nav iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

[..]

5. Pieprasījumu uzņemt atpakaļ 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minēto personu iesniedz, izmantojot standarta veidlapu, un tajā ietver tiešos vai netiešos pierādījumus, kā aprakstīts divos 22. panta 3. punktā minētajos sarakstos, un/vai attiecīgus elementus no personas sniegtās informācijas, kas ļautu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādēm pārbaudīt, vai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildīga, pamatojoties uz šajā regulā paredzētajiem kritērijiem.

[..]”

15 Šīs regulas 25. pantā ir paredzēts:

“1. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts veic vajadzīgās pārbaudes un sniedz lēmumu par pieprasījumu atpakaļuzņemt attiecīgo personu, cik vien iespējams drīz un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā vienu mēnesi no pieprasījuma saņemšanas dienas. Ja pieprasījums ir pamatots ar datiem, kas iegūti no *Eurodac* sistēmas, tad minēto termiņu saīsina līdz divām nedēļām.

2. Atbildes nesniegšana viena mēneša termiņā vai 1. punktā minētajā divu nedēļu termiņā ir pielīdzināma pieprasījuma akceptam un ietver pienākumu uzņemt attiecīgo personu atpakaļ, tostarp pienākumu veikt atbilstošus pasākumus saistībā ar tās ierašanos.”

16 Minētās regulas 27. panta 1. punktā ir precizēts:

“Pieteikuma iesniedzējam vai citai personai, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtišanas lēmuma faktisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā.”

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-582/17

17 2016. gada 21. janvārī H. Nīderlandē iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

18 Uzskatot, ka H. Vācijā ir iepriekš iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu, 2016. gada 21. martā valsts sekretārs iesniedza Vācijas iestādēm atpakaļuzņemšanas pieprasījumu saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

19 Vācijas iestādes uz šo atpakaļuzņemšanas pieprasījumu neatbildēja noteiktajā divu nedēļu termiņā.

20 Ar 2016. gada 6. maija lēmumu Valsts sekretārs nolēma neņemt vērā H. iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu, uzskatot, ka viņa nevar atsaukties uz Dublinas III regulas 9. pantu, lai pierādītu Nīderlandes Karalistes atbildību sakarā ar viņas laulātā uzturēšanos šajā dalībvalstī, jo šis ir jautājums par atpakaļuzņemšanas situāciju, nevis uzņemšanas situāciju.

- 21 H. par šo lēmumu iesniedza prasību *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Groningenā, Nīderlande).
- 22 Ar 2016. gada 6. jūnija spriedumu šī tiesa apmierināja prasību un atcēla valsts sekretāra lēmumu, uzskatot, ka tas nav pietiekami pamatots.
- 23 H. un valsts sekretārs pārsūdzēja šo spriedumu.
- 24 Iesniedzējtiesa uzskata, ka saskaņā ar Dublīnas III regulas loģiku vienīgi dalībvalsts, kurā ir iesniegts pirmais starptautiskās aizsardzības pieteikums, nosaka atbildīgo dalībvalsti. Iesniedzējtiesa no tā secina, ka H. nevar atsaukties Nīderlandē uz šīs regulas III nodaļā paredzēto kritēriju, jo viņa Vācijā nav sagaidījusi atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras beigas un starp šīm abām dalībvalstīm jau ir vienošanās par atpakaļuzņemšanu.
- 25 Neraugoties uz minēto, šī tiesa jautā par šāda risinājuma saderību ar risinājumu, kas sniegts 2016. gada 7. jūnija spriedumā *Ghezelbash* (C-63/15, EU:C:2016:409) un 2016. gada 7. jūnija spriedumā *Karim* (C-155/15, EU:C:2016:410).
- 26 Šādos apstākļos *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Dublīnas III regula] ir jāinterpretē tādējādi, ka tikai pirmajai dalībvalstij, kurā ir iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir uzticēts noteikt atbildīgo dalībvalsti, kas nozīmē, ka ārvalstnieks tikai šajā dalībvalstī atbilstoši šīs regulas 27. pantam var tiesiski vērsties pret šīs regulas III nodaļā paredzēta atbildības kritēriju, tostarp 9. panta, nepareizu piemērošanu?”

Lieta C-583/17

- 27 2016. gada 9. martā R. Nīderlandē iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 28 Uzskatot, ka R. Vācijā ir iepriekš iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu, valsts sekretārs pieprasīja Vācijas iestādēm viņas atpakaļuzņemšanu saskaņā ar Dublīnas III regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu.
- 29 Vācijas iestādes sākotnēji noraidīja šo pieteikumu, pamatojoties uz to, ka R. esot precējies ar personu, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs Nīderlandē.
- 30 Tad valsts sekretārs nosūtīja Vācijas iestādēm pārskatīšanas pieteikumu, kurā tas precizēja, ka R. laulība ar šo personu nav uzskatāma par ticamu. Pamatojoties uz šo pieteikumu, Vācijas iestādes ir pārskatījušas savu nostāju un ar 2016. gada 1. jūnija lēmumu ir piekritušas uzņemt atpakaļ R.
- 31 Ar 2016. gada 14. jūlija lēmumu valsts sekretārs nolēma neņemt vērā R. iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu, uzskatot, pirmkārt, ka apgalvotais R. laulātais nevarot tikt uzskatīts par viņas ģimenes locekli, ciktāl R. ir padarījusi par mazticamu apgalvoto laulību, un, otrkārt, ka R. nevar atsaukties uz Dublīnas III regulas 9. pantu, jo šis ir jautājums par atpakaļuzņemšanas situāciju, nevis uzņemšanas situāciju.
- 32 R. par šo lēmumu iesniedza prasību *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenbošā, Nīderlande).
- 33 Ar 2016. gada 11. augusta spriedumu šī tiesa apmierināja prasību un noraidīja valsts sekretāra lēmumu, jo trešo valstu valstspiederīgie var atsaukties uz Dublīnas III regulas III nodaļā paredzētajiem kritērijiem gan uzņemšanas situācijā, gan atpakaļuzņemšanas situācijā.

- 34 Valsts sekretārs par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā.
- 35 Šajos apstākļos *Raad van State* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Dublinas III regula] ir jāinterpretē tādējādi, ka tikai pirmajai dalībvalstij, kurā ir iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir uzticēts noteikt atbildīgo dalībvalsti, kas nozīmē, ka ārvalstnieks tikai šajā dalībvalstī atbilstoši šīs regulas 27. pantam var tiesiski vērsties pret šīs regulas III nodaļā paredzēta atbildības kritērija (tostarp 9. panta) nepareizu piemērošanu?
- 2) Atbildot uz pirmo jautājumu, cik liela nozīme ir tam, ka pirmajā dalībvalstī, kurā ir iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, jau ir pieņemts lēmums par šo pieteikumu, vai tam, ka ārvalstnieks priekšlaicīgi ir atsaucis savu pieteikumu?”
- 36 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2017. gada 19. oktobra lēmumu lietas C-582/17 un C-583/17 rakstveida, mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 37 Ar jautājumu lietā C-582/17 un jautājumiem lietā C-583/17, kurus ir lietderīgi izvērtēt kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Dublinas III regula ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgais, kas ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pirmajā dalībvalstī un pēc tam ir pametis šo dalībvalsti, un ir iesniedzis jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu otrajā dalībvalstī, var atsaukties saistībā ar tiesiskās aizsardzības līdzekli, kas šajā otrajā dalībvalstī saskaņā ar minētās regulas 27. panta 1. punktu ir īstenots pret pārsūtīšanas lēmumu, kurš pieņemts attiecībā uz viņu, uz atbildības kritēriju, kas noteikts šīs regulas 9. pantā.

Par tiesību uz tiesiskās aizsardzības līdzekli apjomu

- 38 Dublinas III regulas 27. panta 1. punktā ir paredzēts, ka personai, uz kuru attiecas lēmums par pārsūtīšanu, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, šī lēmuma faktisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā.
- 39 Šī tiesiskās aizsardzības līdzekļa tvēruma ir precizēts šīs regulas 19. apsvērumā, kurā ir noteikts, ka, lai nodrošinātu starptautisko tiesību ievērošanu, šīs regulas efektīvie tiesiskās aizsardzības līdzekļi pret pārsūtīšanas lēmumiem būtu jāattiecinā, pirmkārt, uz šīs regulas piemērošanas un, otrkārt, uz juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru tiek pārsūtīts pieteikuma iesniedzējs (spriedumi, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 43. punkts, un 2017. gada 25. oktobris, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 37. punkts).
- 40 Šajā kontekstā, ņemot vērā it īpaši to, kā ir kopumā attīstījusies sistēma, atbilstoši kurai tiek noteikta par kādā dalībvalstī iesniegta patvēruma pieteikuma izskatīšanu atbildīgā dalībvalsts Dublinas III regulas pieņemšanas dēļ un šajā regulā paredzēto mērķu dēļ, minētās regulas 27. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētajam tiesiskās aizsardzības līdzeklim attiecībā pret lēmumu par pārsūtīšanu ir jāspēj attiekties gan uz noteikumu, ar kuriem uzlikts pienākums izvērtēt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ievērošanu, gan uz šajā regulā paredzētajām procesuālajām garantijām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 26. jūlijs A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, 27. un 31. punkts; 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 44.–48. punkts, kā arī 2017. gada 25. oktobris, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 38. punkts).
- 41 Tas, ka pārsūtīšanas lēmums, kurš tiek pārsūdzēts, tika pieņemts uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas procedūras noslēgumā, nevar ietekmēt tādējādi atzīto šīs tiesiskās aizsardzības tvērumu.

- 42 Dublinas III regulas 27. panta 1. punktā ir garantētas tiesības uz tiesiskās aizsardzību līdzekli gan starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem, saistībā ar kuriem attiecīgajā gadījumā var tikt īstenota uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas procedūra, gan citām personām, kuras ir paredzētas šīs regulas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā un saistībā ar kurām var tikt īstenota atpakaļuzņemšanas procedūra, neparedzot nekādu nošķiršanu saistībā ar tiesiskās aizsardzības, kas pieejama šīm dažātajām prasītāju kategorijām, tvērumu.
- 43 Tomēr šis konstatējums nevar nozīmēt, ka attiecīgā persona var izvirzīt valsts tiesā, kura izskata šādu tiesiskās aizsardzību līdzekli, šīs regulas tiesību normas, kas, tā kā tās nav piemērojamas viņas situācijai, nav saistošas kompetentajām iestādēm, īstenojot uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas procedūru vai pieņemot pārsūtīšanas lēmumu.
- 44 Šajā gadījumā no lēmumiem lūgt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka uzdotie jautājumi tieši izriet no iesniedzējtiesas šaubām par minētās regulas 9. panta piemērojamību pamatlietās aplūkotajās situācijās un līdz ar to no šaubām par Nīderlandes kompetento iestāžu pienākumu ņemt vērā atpakaļuzņemšanas procedūras ietvaros atbildības kritēriju, kas paredzēts šajā pantā.
- 45 Tādēļ, lai atbildētu uz šiem jautājumiem, ir jānosaka, vai kompetentajām iestādēm tādās situācijās, kādas ir pamatlietās, ir jānosaka dalībvalsts, kas ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, ņemot vērā šo kritēriju, pirms tās ir spējīgas pamatot ieviest atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.

Par procedūru, kas piemērojama tādās situācijās kā pamatlietās

- 46 Atpakaļuzņemšanas procedūras piemērošanas joma ir noteikta Dublinas III regulas 23. un 24. pantā. No šīs regulas 23. panta 1. punkta un 24. panta 1. punkta izriet, ka šī procedūra ir piemērojama minētās regulas 20. panta 5. punktā vai 18. panta 1. punkta b)–d) apakšpunktā minētajām personām.
- 47 Šīs pašas regulas 20. panta 5. punktā it īpaši ir paredzēts, ka tas ir piemērojams pieteikuma iesniedzējam, kas ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu dalībvalstī pēc tam, kad ir atsaucis savu pirmo pieteikumu, kas iesniegts citā dalībvalstī, par pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas laikā.
- 48 Tādējādi šī tiesību norma nozīmē, ka pieteikuma iesniedzējs, kas ir formāli paziņojis dalībvalsts, kurā tas bija iesniedzis savu pirmo pieteikumu, kompetentajai iestādei par savu vēlmi to atsaukt, pirms šī procedūra ir pabeigta, tomēr varētu tikt pārsūtīts uz šo pirmo dalībvalsti šīs procedūras pabeigšanai.
- 49 Taču šajā ziņā veiktajai pārsūtīšanai uz pirmo dalībvalsti būtu *a fortiori* jābūt iespējamai situācijā, kurā pieteikuma iesniedzējs ir pametis šo dalībvalsti, pirms ir pabeigta par pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūra, neinformējot šīs pirmās dalībvalsts kompetento iestādi par savu vēlmi atsaukt savu pieteikumu, un kurā līdz ar to šī procedūra vēl joprojām notiek šajā dalībvalstī.
- 50 Līdz ar to ir jāuzskata, kā to tiesas sēdē ir norādījusi Somijas valdība un Komisija, ka Dublinas III regulas 20. panta 5. punkts ir arī piemērojams tādā situācijā, jo pieteikuma iesniedzēja došanās prom no tās dalībvalsts teritorijas, kurā tas iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ir jāpielīdzina šīs tiesību normas piemērošanas vajadzībām netiešai šī pieteikuma atsaukšanai.
- 51 Savukārt Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta b)–d) apakšpunktā runa ir par personu, kura, pirmkārt, ir iesniegusi pieteikumu par starptautisko aizsardzību, kas tiek izskatīts, un ir šādu izskatīšanā esošu pieteikumu atsaukusi vai kuras pieteikums ir noraidīts un kura, otrkārt, ir vai nu iesniegusi pieteikumu citā dalībvalstī, vai arī atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas (spriedums, 2018. gada 25. janvāris, *Hasan*, C-360/16, EU:C:2018:35, 44. punkts).

- 52 Tā kā no šīs regulas 2. panta d) punkta izriet, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana aptver visus pārbaudes pasākumus, kurus īsteno kompetentās iestādes saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikumu, izņemot atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru saskaņā ar šo regulu, ir jāuzskata, ka šīs pašas regulas 18. panta 1. punkta b)–d) apakšpunkts var tikt piemēroti vienīgi, ja dalībvalsts, kurā pieteikums ir ticis iepriekš iesniegts, ir pabeigusi šo noteikšanas procedūru, atzīstot savu atbildību izskatīt šo pieteikumu, un ir sākusī šī pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar Direktīvu 2013/32.
- 53 No iepriekš izklāstītā izriet, ka tādas situācijas kā pamatlietā aplūkotās ietilpst atpakaļuzņemšanas procedūras piemērošanas jomā neatkarīgi no tā, vai starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas iesniegts pirmajā dalībvalstī, ir ticis atsaukts, vai arī – vai tā izskatīšana saskaņā ar Direktīvu 2013/32 ir jau sākusī šajā dalībvalstī.

Par atpakaļuzņemšanas procedūrām piemērojamo regulējumu

- 54 Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras obligāti ir jāveic saskaņā ar noteikumiem, kas ir izklāstīti Dublinas III regulas VI nodaļā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 49. punkts, kā arī 2018. gada 13. novembris, X un X, C-47/17 un C-48/17, EU:C:2018:900, 57. punkts), saskaņā ar kuriem šīs procedūras ir pakļautas dažādiem regulējumiem, kas attiecīgi ir paredzēti šīs nodaļas II un III iedaļā.
- 55 Uzņemšanas procedūras ietvaros šīs regulas 21. panta 1. punktā dalībvalstij, kurā ir iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, iespēja lūgt citu dalībvalsti uzņemt pieteikuma iesniedzēju ir paredzēta tikai tad, ja pirmā dalībvalsts uzskata, ka otrā dalībvalsts ir “atbildīga par šī pieteikuma izskatīšanu”, tai principā esot dalībvalstij, kuru raksturo kritēriji, kas izklāstīti šīs regulas III nodaļā.
- 56 Šo kritēriju piemērojamību uzņemšanas procedūras ietvaros apstiprina šīs pašas regulas 22. panta 2.–5. punkts, kurā detalizēti ir regulēta pierādījumu un norāžu pārbaude, kuri ļauj piemērot šos kritērijus, un ir definēts nepieciešamais pierādījumu līmenis, lai pierādītu pieteikuma saņēmējas dalībvalsts atbildību.
- 57 No šiem elementiem izriet, ka uzņemšanas procedūras ietvaros par pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procesam, pamatojoties uz Dublinas III regulas III nodaļā paredzētajiem kritērijiem, ir centrālā nozīme un ka dalībvalsts kompetentā iestāde, kurā ir iesniegts pieteikums, var vērsties pie citas dalībvalsts ar lūgumu par šādu uzņemšanu vienīgi, ja šī iestāde uzskata, ka šī cita dalībvalsts ir atbildīga par šī pieteikuma izskatīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 43. punkts).
- 58 Tomēr tas nav tāpat saistībā ar atpakaļuzņemšanas procedūru, jo tā tiek regulēta ar tiesību normām, kuras šajā ziņā būtiski atšķiras no tiesību normām, ar kurām tiek regulēta uzņemšanas procedūra.
- 59 Tādējādi, pirmkārt, Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā ir paredzēta iespēja iesniegt atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts uzskata, ka “saskaņā ar [šīs regulas] 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga” ir cita dalībvalsts, nevis kad tā uzskata, ka cita dalībvalsts ir “atbildīga par pieteikuma izskatīšanu”.
- 60 No tā izriet, kā to ir norādījusi Komisija tiesas sēdē, ka jēdziens “atbildīga” Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā ir izmantots ar citu nozīmi nekā to, kas tam ir šīs regulas 21. panta 1. punktā, jo tas specifiski neattiecas uz atbildību izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Turklāt no šīs regulas 18. panta 2. punkta un 20. panta 5. punkta izriet, ka personas pārsūtīšanas uz dalībvalsti, kurai ir pienākums īstenot atpakaļuzņemšanu, mērķis nav obligāti līdz galam veikt šī pieteikuma izskatīšanu.

- 61 Tādējādi saskaņā ar Dublinas III regulas 23. panta 1. punktu un 24. panta 1. punktu iespējas iesniegt atpakaļuzņemšanas pieprasījumu priekšnosacījums ir nevis tas, ka tiek pierādīta pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildība izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, bet tas, ka šī dalībvalsts atbilst nosacījumiem, kas paredzēti šīs regulas 20. panta 5. punktā vai 18. panta 1. punkta b)–d) apakšpunktā.
- 62 Taču no šīs pašas regulas 20. panta 5. punkta paša formulējuma izriet, ka tajā noteiktais atpakaļuzņemšanas pienākums ir “dalībvalst[ij], kurā pirmoreiz iesniegts minētais starptautiskās aizsardzības pieteikums”. Tādēļ atbildības kritēriji, kas izklāstīti šīs pašas regulas III nodaļā, nevar tikt izmantoti, lai identificētu šo dalībvalsti.
- 63 Turklāt pakļaut šī pienākuma īstenošanu tam, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalstī ir pabeigts par pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas process, lai pārbaudītu, vai šis statuss ir dalībvalstij, kas paredzēta šīs regulas 20. panta 5. punktā, būtu pretrunā pašai šīs tiesību normas loģikai, jo tajā ir precizēts, ka pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas, kas ir jāveic šai dalībvalstij, mērķis ir ļaut šai pēdējai minētajai dalībvalstij “pabeigt [...] procedūru atbildīgās dalībvalsts noteikšanai”.
- 64 Turklāt Tiesa jau ir konstatējusi, ka šajā tiesību normā ir izklāstīti īpaši pienākumi, kas ir pirmajai dalībvalstij, kurā ir iesniegts aizsardzības pieteikums, tādējādi ar Dublinas III regulu tai tiek piešķirts īpašs statuss (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 93. un 95. punkts).
- 65 No šīs regulas 18. panta 1. punkta b)–d) apakšpunkta formulējuma, protams, izriet, ka tajā paredzētie pienākumi ir jāpilda “atbildīgajai dalībvalstij”.
- 66 Tomēr, kā ir ticis norādīts šī sprieduma 51. un 52. punktā, atpakaļuzņemšanas pienākumi, kas ir paredzēti šajās tiesību normās, ir piemērojami vienīgi, ja šajā regulās paredzētais par pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas process ir bijis iepriekš pabeigts pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī un ja tas ir izraisījis to, ka šī pēdējā minētā dalībvalsts ir atzinusi savu atbildību izskatīt šo pieteikumu.
- 67 Šādā situācijā, tā kā atbildība par pieteikuma izskatīšanu ir jau pierādīta, nav no jauna jāpiemēro noteikumi, ar kuriem tiek regulēts šīs atbildības noteikšanas process un kuru pirmajā kategorijā ietilpst šīs regulas III nodaļā izklāstītie kritēriji.
- 68 Dublinas III regulas 25. pants, otrkārt, apstiprina to, ka nav nozīmes atbildības kritērijiem, kas izklāstīti šīs regulas III nodaļā, atpakaļuzņemšanas procedūrā.
- 69 Lai gan Dublinas III regulas 22. panta 2.–5. punktā ir detalizēti paredzēts veids, kādā šie kritēriji ir jāpiemēro uzņemšanas procedūrā, ir jākonstatē, ka šīs regulas 25. pantā nav ietverta neviena līdzīga tiesību norma un tajā vienīgi ir paredzēts, ka pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir jāveic nepieciešamās pārbaudes, lai lemtu par atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.
- 70 Atpakaļuzņemšanas procedūras vienkāršotais raksturs turklāt ir apstiprināts ar to, ka termiņš, lai atbildētu uz atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, kas paredzēts šīs regulas 25. panta 2. punktā, ir ievērojami īsāks nekā termiņš, lai atbildētu uz uzņemšanas pieprasījumu, kas paredzēts šīs pašas regulas 22. panta 7. punktā.
- 71 Treškārt, iepriekš minēto interpretāciju apstiprina uzņemšanas pieprasījuma un atpakaļuzņemšanas pieprasījuma veidlapas, kas attiecīgi ir ietvertas Regulas Nr. 1560/2003 I pielikumā un III pielikumā.

- 72 Lai gan uzņemšanas pieprasījuma veidlapā ir paredzēts, ka pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij, veicot attiecīgo atzīmi, ir jānorāda atbilstošais atbildības kritērijs un ar to ir ļauts sniegt informāciju, kas nepieciešama, lai pārbaudītu, vai šis kritērijs ir izpildīts, atpakaļuzņemšanas pieprasījuma veidlapā ir vienīgi paredzēts, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts norāda, vai pieprasījums ir pamatots ar Dublinas III regulas 20. panta 5. punktu vai 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu, un tajā nav nevienas rubrikas, kas attiecas uz atbildības kritērijiem, kuri izklāstīti šīs regulas III nodaļā.
- 73 Ceturtkārt, ir jānorāda, ka pretēja interpretācija, saskaņā ar kuru atpakaļuzņemšanas pieprasījums var tikt iesniegts vienīgi, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var tikt atzīta par atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar atbildības kritērijiem, kas ir izklāstīti Dublinas III regulas III nodaļā, ir pretrunā šīs regulas vispārējai sistēmai.
- 74 Šī interpretācija noteikti nozīmētu, ka uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras būtu jāīsteno identiskā veidā gandrīz visos aspektos un ka tās praksē veido vienotu procedūru, kas pirmām kārtām ietver par pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanu, pamatojoties uz šiem atbildības kritērijiem, un pēc tam otrām kārtām ietver to, ka tai tiek iesniegts pieprasījums, kura pamatotība tai ir jāizvērtē uz tā paša pamata.
- 75 Taču, ja Savienības likumdevējs būtu paredzējis izveidot šādu vienotu procedūru, tas loģiski nebūtu izvēlējis vienas un tās pašas regulas struktūrā paredzēt divu autonomu procedūru pastāvēšanu, kas ir piemērojamas atšķirīgos gadījumos, kuri ir detalizēti definēti, un uz ko attiecas dažādas tiesību normas.
- 76 Piektkārt un visbeidzot, interpretācija, kas norādīta šī sprieduma 73. punktā, arī apdraudētu dažu Dublinas III regulas mērķu sasniegšanu.
- 77 Tā nozīmētu, ka gadījumos, kas minēti šīs regulas 18. panta 1. punkta b)–d) apakšpunktā, otrās dalībvalsts kompetentās iestādes varētu faktiski pārskatīt secinājumu, kuru ir izdarījušas procesa, lai noteiktu par pieteikuma izskatīšanu atbildīgo dalībvalsti, nobeigumā pirmās dalībvalsts kompetentās iestādes par savu atbildību, ciktāl attiecīgās personas atstāj šīs dalībvalsts teritoriju pēc tam, kad tā ir sākusi izskatīt to pieteikumu; tas varētu mudināt trešo valstu valstspiederīgos, kuri ir iesnieguši starptautiskās aizsardzības pieteikumu dalībvalstī, doties uz citām dalībvalstīm, tādējādi radot sekundāru pārvietošanos, ko Dublinas III regula tieši tiecas novērst, ieviešot vienotus mehānismus un kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai (pēc analogijas skat. spriedumus, 2016. gada 17. marts, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 52. punkts, un 2017. gada 13. septembris, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 37. punkts).
- 78 Interpretācija, kas norādīta šī sprieduma 73. punktā, varētu turklāt apdraudēt šīs regulas pamatprincipu, kas noteikts tās 3. panta 1. punktā un saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskata tikai viena dalībvalsts gadījumā, ja noteikšanas procesā, kas tiek veikts otrajā dalībvalstī, rezultāts atšķirtos no tā, kurš ir radies pirmajā dalībvalstī.
- 79 Turklāt atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procesa pārskatīšana, attiecīgajā gadījumā atkārtoti, situācijā, kad šīs regulas piemērošana un efektīva piekļuve starptautiskās aizsardzības procedūrai ir jau nodrošināta, aizskartu mērķi ātri izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumus, kā minēts šīs pašas regulas 5. apsvērumā.
- 80 No tā izriet, ka gadījumos, kas paredzēti Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā, attiecīgajām kompetentajām iestādēm pirms atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas citai dalībvalstij nav jānosaka, pamatojoties uz šajā regulā paredzētajiem atbildības kritērijiem un it īpaši to, kas ir izklāstīts šīs regulas 9. pantā, vai šī pēdējā minētā dalībvalsts ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu.

- 81 Turklāt ir svarīgi norādīt, ka gadījumos, kas paredzēti Dublinas III regulas 20. panta 5. punktā, eventuālā pārsūtīšana līdz ar to principā var notikt bez tā, ka iepriekš ir noteikta pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildība par pieteikuma izskatīšanu.
- 82 Līdz ar to pēc šādas pārsūtīšanas un atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procesa pabeigšanas šajā dalībvalstī nevar tikt izslēgts, ka pārsūtīšana pretējā virzienā uz dalībvalsti, kas iepriekš ir pieprasījusi uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, arī ir jāapsver. Turklāt, kā to ir norādījusi Vācijas valdība un Komisija, ņemot vērā termiņus, kas paredzēti šīs regulas 21. panta 1. punktā, ir iespējams, ka uzņemšanas pieprasījumu šī procesa beigās nevar pamatoti iesniegt dalībvalsts, kam sākotnēji ir bijis pienākums uzņemt atpakaļ šo pieteikuma iesniedzēju.
- 83 Tomēr jāatgādina, ka atbildības kritēriju, kas izklāstīti šīs regulas 8.–10. punktā, lasot tos kopsakarā ar tās 13. un 14. apsvērumu, mērķis ir palīdzēt aizsargāt bērna intereses un attiecīgo personu ģimenes dzīvi, kas turklāt ir garantēts Pamattiesību hartas 7. un 24. pantā. Šajos apstākļos dalībvalsts saskaņā ar lojālas sadarbības principu nevar pamatoti iesniegt atpakaļuzņemšanas pieprasījumu situācijā, uz kuru attiecas šīs pašas regulas 20. panta 5. punkts, ja attiecīgā persona ir iesniegusi kompetentajai iestādei informāciju, kas acīmredzami pierāda, ka šī dalībvalsts ir jāuzskata par dalībvalsti, kas ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, piemērojot šos atbildības kritērijus. Šādā situācijā šai dalībvalstij, tieši pretēji, ir jāatzīst sava atbildība.
- 84 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu lietā C-582/17 un uzdotajiem jautājumiem lietā C-583/17 ir jāatbild, ka Dublinas III regula ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgais, kas ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pirmajā dalībvalstī, pēc tam ir pametis šo valsti un ir iesniedzis jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu otrajā dalībvalstī:
- principā nevar atsaukties saistībā ar tiesiskās aizsardzības līdzekli, kas ir īstenots saskaņā ar minētās regulas 27. panta 1. punktu, šajā otrajā dalībvalstī pret pārsūtīšanas lēmumu, kas pieņemts attiecībā uz viņu, uz atbildības kritēriju, kas noteikts šīs regulas 9. pantā;
 - izņēmuma kārtā var saistībā ar šādu tiesiskās aizsardzības līdzekli atsaukties uz šo atbildības kritēriju situācijā, uz kuru attiecas šīs pašas regulas 20. panta 5. punkts, ja šis trešās valsts valstspiederīgais ir iesniedzis pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajai iestādei informāciju, kas acīmredzami pierāda, ka šī dalībvalsts ir jāuzskata par dalībvalsti, kas ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, piemērojot šo atbildības kritēriju.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 85 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgais, kas ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pirmajā dalībvalstī, pēc tam ir pametis šo valsti un ir iesniedzis jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu otrajā dalībvalstī:

- principā nevar atsaukties saistībā ar tiesiskās aizsardzības līdzekli, kas ir īstenots saskaņā ar minētās regulas 27. panta 1. punktu, šajā otrajā dalībvalstī pret pārsūtīšanas lēmumu, kas pieņemts attiecībā uz viņu, uz atbildības kritēriju, kas noteikts šīs regulas 9. pantā;

- **izņēmuma kārtā var saistībā ar šādu tiesiskās aizsardzības līdzekli atsaukties uz šo atbildības kritēriju situācijā, uz kuru attiecas šīs pašas regulas 20. panta 5. punkts, ja šis trešās valsts valstspiederīgais ir iesniedzis pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajai iestādei informāciju, kas acīmredzami pierāda, ka šī dalībvalsts ir jāuzskata par dalībvalsti, kas ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, piemērojot šo atbildības kritēriju.**

[Paraksti]